

Pascal Voggenhuber

Leven in twee werelden

In het begin was er de brandweer

Tot het jaar 2001 dacht ik eigenlijk dat ik heel ‘normaal’ was. Ik vind ook nu nog dat ik heel ‘normaal’ ben, maar er waren toch wel zaken waardoor ik en mijn omgeving daar soms aan twijfelden. In 2001 is er bij mij heel plotseling veel veranderd en was ik er niet meer zo zeker van of ik nog normaal was. Dat lag aan mijn medialiteit, waarvan ik me op dat moment bewust werd. Pas na verloop van tijd kwam ik met deze medialiteit en de twee werelden in het reine. Dat was een lange, soms heel moeilijke en eenzame weg. Toch had die weg voor mij ook veel wonderen en mooie ervaringen in petto.

In 2001 was ik eenentwintig jaar. De periode die daaraan voorafging was niet zo interessant; ik zal de belangrijkste gebeurtenissen uit mijn kinderjaren in de loop van het verhaal nog vertellen. Op 25 april 2001 moesten alle inwoners van het dorp die even oud waren als ik zich verplicht aanmelden bij de brandweer. Daar ontmoette ik een oude schoolvriendin, Rahel, die ik lange tijd niet meer had gezien. Ze had vroeger

in de parallelklas gezeten. Toen ik haar zag, voelde ik me door iets in haar magisch aangetrokken.

Lezers die nu een mooi liefdesverhaal verwachten kunnen meteen ophouden met lezen. Dit is geen doorsnee verhaal, maar het verhaal van twee verwante zielen die dingen zien waar andere mensen niet in geloven.

Nadat we ons bij de brandweer hadden aangemeld, ging ik met een paar vrienden nog een pilsje drinken en ik vroeg Rahel en haar vriendinnen of ze ook meegingen. Toen we naast elkaar zaten voelden we allebei meteen dat we elkaar weer wilden zien, en we wisselden daarom onze mobiele nummers uit. Toen wist ik echter nog niet waarom ik haar weer wilde zien. We ontmoetten elkaar daarna al gauw een tweede keer en het duurde niet lang eer er een onderwerp ter sprake kwam waar we allebei een grote belangstelling voor hadden: spiritualiteit.

Eindelijk had ik iemand gevonden met wie ik over iets anders kon praten dan over auto's, vrouwen, geld, voetbal en al die andere geweldige onderwerpen die er verder nog zijn. Het begon allemaal heel onschuldig. Rahel en ik lazen boeken en we ontmoetten elkaar af en toe. We stelden ons voor hoe fantastisch het zou zijn als je kon toveren of waarzeggen, want dan zou je geen problemen meer hebben. Na twee of drie pilsjes werden de fantasieën wilder en gekker. We konden toen nog niet weten dat we al spoedig een periode zouden beleven waarin deze fantasieën werkelijkheid werden...

Het boek dat me de ogen opende

Toen ik weer eens in Duitsland rondreisde – ik woon in Zwitserland – ging ik een boekwinkel binnen om een paar boeken te bekijken. Plotseling zag ik een boek met de titel *Open je derde oog*. Hé, wat een spannende titel, dat boek ga ik kopen, dacht ik. Het is geschreven door een medium. Mediums zijn mensen die boodschappen uit andere werelden ofwel andere dimensies kunnen ontvangen. Ze zijn helderziend, heldervoelend en helderhorend. Dit boek gaat over het kunnen zien van iemands aura.

Ik had er tot op dat ogenblik nog nooit over nagedacht of zoiets echt mogelijk is. Ik wist dat een aura een soort energieveld is dat het menselijk lichaam, maar ook dieren en planten, omhult. In het al genoemde boek stond dat je plotseling een witachtige rand om je vingers kon zien als je je handen tegen elkaar wreef en dan naar je vingertoppen keek. Zo gelezen, zo gedaan. Maar er gebeurde niets. Dus nog een keer: wrijven, kijken... weer niets. Mijn geduld was op, ik belde Rahel op en zei: ‘Zeg, Rahel, we moeten elkaar weer eens zien. Ik heb net

iets interessants gelezen, maar het werkt niet.'

We spraken met elkaar af in ons stamcafé; ik noem het maar even De Tovermolen. Toen ik in De Tovermolen arriveerde, was Rahel er al. Ik vertelde haar over het geheimzinnige boek en mijn pogingen te leren wat daarin beschreven werd, en dat er tot nu toe niets gebeurd was. Rahel vroeg me alleen: 'Beste Pascal, hoe lang heb je geoefend? Ik zei: 'Rahel, ik zweer je, minstens tien minuten.' Dat was precies mijn probleem: ik had geen geduld. Natuurlijk maakte Rahel me dat heel snel duidelijk. Na ons gesprek ging ik naar huis. Ik pakte mijn stopwatch, ging op mijn bed zitten, wreef mijn handen tegen elkaar en keek er strak naar... niets. Vijftien minuten later: zelfde plaats, zelfde kamer, zelfde hoofdpersoon... er gebeurde helemaal niets. Dat hele spelletje duurde precies tweeënveertig minuten, veertien seconden en eenenvijftighonderdste seconde. Mijn aura zag ik echter nog steeds niet. Ik was erg teleurgesteld en besloot een andere hobby te zoeken.

Het wonder vond plaats in het kleinste kamertje

Beste lezers, geloof me maar, wanneer er een wonder moet gebeuren, dan zal het dat wonder een zorg zijn wat je aan het doen bent. Mijn persoonlijke wonder vond plaats in het kleinste kamertje. De exacte details zal ik je besparen, want we willen natuurlijk niet te diep in mijn privésfeer duiken. In ieder geval zat ik daar en zag opeens om mijn knieën een geel schijnsel. Ik was helemaal door het dolle heen. Wat was dat nu? Ik hield mijn hand voor mijn gezicht en opeens, als uit het niets, werd die omhuld door een soort regenboog, hoewel niet alle kleuren van de regenboog aanwezig waren. Sterk schitterende kleuren stroomden om mijn hand. In de kleurenstroom was een zwak kloppen en trillen te zien. Ik had nog nooit zoiets fascinerends gezien. Dat was nu mijn aura.

Ik heb er nog lang over nagedacht waarom ik haar op die plek had gezien en niet toen ik haar wilde zien. Was dat misschien het geheim? Hoefde je je niet echt te concentreren? Moest je het gewoon laten gebeuren en niet krampachtig oefenen? Ik wist het niet, maar ik had al snel door dat als je

iets wilt afdwingen, je meestal precies het tegenovergestelde bereikt.

Ik zei trots tegen mijn moeder dat ik mijn aura kon zien. Ze vroeg me: 'Hoe doe je dat dan?'

Ik legde haar uit: 'Nou, mama, je houdt je hand op ooghoogte voor je gezicht en je kijkt erdoorheen, strak naar een punt op de witte muur voor je. Snap je?'

Mijn moeder snapte het en riep opeens: 'O, dat is helemaal niet moeilijk! Ik zie een blauwe sluier om mijn hand, met een beetje groen erin.'

'Wat?' vroeg ik geërgerd. 'Zie jij je aura nu al? Dat kan toch niet wáár zijn. Ik heb dagenlang geoefend, en jij kunt dat binnen een paar minuten? Daar klopt toch iets niet.'

Maar dat klopte wél. Mijn moeder zag de aura meteen. Waarschijnlijk had het ermee te maken dat zij nooit had getwijfeld en het met plezier had geprobeerd. Vanaf die dag oefende ik dagelijks en las ik veel over het onderwerp. Ook met Rahel besprak ik het lang en uitgebreid.

Wanneer ik nu aan die tijd terugdenk, moet ik soms een beetje lachen. Ik kan niet begrijpen dat ik niet al veel eerder heb gemerkt dat ik aanleg had voor medialiteit en dat ik altijd al meer kon 'zien' dan andere mensen. Achteraf herinnerde ik me namelijk dat ik al eerder contact had gehad met een van mijn geleidegeesten, en wel voor ik de aura's kon zien. Voor mij was en is hij gewoon een goede 'makker'. Ik noem hem Zoey.

De tweede ervaring waardoor me duidelijk werd dat ik niet 'normaal' ben, had ik tijdens een picknick in het bos met mijn toenmalige vriendin Sandra. Ik weet nog dat we daar zaten en dat ze me vertelde dat ze een probleem had met haar ouders. Na een poosje vroeg ze me wat ik in haar plaats zou doen, en

ik antwoordde: 'Zoey vindt dat je dit of dat moet doen.' Ik weet niet meer precies wat ik tegen haar zei, maar dat is ook niet zo belangrijk. In ieder geval keek Sandra me bevreemd aan en zei: 'Sorry, ik begrijp je niet goed. We zijn nu al twee jaar bij elkaar en je hebt het nog nooit over een Zoey gehad. Ik wilde weten wat jij zou doen, niet wat de een of andere Zoey zou doen. Bovendien, wie is die Zoey eigenlijk?'

Ik wees naar Zoey, die naast me zat en zei: 'Hij daar.' Ik was even vergeten dat zij hem niet kon zien.

Ze keek me echt héél bevreemd aan en mopperde: 'Nou zeg, je hoeft me niet voor de gek te houden. Kom, zeg op, wie is hij?'

'Zoey is mijn beschermengel, zoals Yves de jouwe is.'

Ze keek me met grote ogen aan, en het speet me dat ik ook maar iets had gezegd. Ik legde haar uit dat Zoey voor mij gewoon een soort vriend was die me hielp en die altijd voor me klaarstond. Ik vertelde haar ook wat uitvoeriger over wat ik zag, en dat ik sinds kort aura's kon zien. In het begin dacht Sandra dat ik stapelgek was, maar ik overtuigde haar door te zeggen: 'Luister eens... Zoey zegt, dat je gewoon zijn raad moet opvolgen en afwachten wat er gebeurt. Bovendien heb je net hoofdpijn en last van je rechterschouder.'

Toen wilde ze natuurlijk weten hoe ik dat wist, en ik legde haar uit dat ik dat allemaal in haar aura kon zien. Ze begon me te geloven. Daar ben ik haar tot op de dag van vandaag dankbaar voor. Ik weet niet hoe mijn leven verlopen zou zijn als mijn grote liefde van destijds me voor een halvegare had gehouden die stemmen hoort.

Deze ervaring was voor mij niet zo gemakkelijk te verwerken. Ik werd me er steeds duidelijker van bewust dat ik echt meer zag dan andere mensen. Ik kan nu met de beste wil van

de wereld niet verklaren waarom ik dat pas heb ontdekt toen ik eenentwintig was. Maar voor mij was dat het juiste moment, ook al was het in het begin allesbehalve eenvoudig. Hoe meer ik vertrouwd raakte met mijn gave, hoe spannender mijn leven werd.

Die eerste maanden praatte ik er vaak met Rahel over, omdat ook bij haar helderziendheid merkbaar werd. Ook zij zag opeens aura's en gestorven mensen. We zaten uren bij elkaar en probeerden onze nieuwe vermogens onder de knie te krijgen.

Wat mij betreft was het geen toeval dat we onze helderziendheid samen ontdekten. We waren buitengewoon kritisch wat ons nieuwe talent betrof. Wat het voor ons vooral moeilijk maakte, was dat we niemand kenden die deze vermogens ook bezat en er al mee kon omgaan. Ik twijfelde er zelf voortdurend sterk aan of ik echt helderziend was, of dat ik alleen maar een oogziekte had. Pas toen ik me met aura's bezighield en ze begon te zien, ging ik over mijn kinderjaren nadenken en ontdekte ik dat ik altijd al meer had gezien dan andere mensen.

Toen ik ongeveer vier jaar was en 's nachts bij mijn moeder in bed wilde kruipen omdat ik niet kon slapen, zag ik op de trap in de hoek mijn eerste geest. Ik kan me dat nog goed herinneren; het was een oudere man. Hij deed niets bijzonders, hij stond er gewoon. Ik was natuurlijk doodsbenauwd om langs dit wezen te lopen. Uiteindelijk deed ik het toch, en toen mijn moeder ging kijken was hij verdwenen. Of liever gezegd: zij kon hem niet zien.

Er schoot me nog een andere ervaring te binnen die ik had toen ik vier was. Ik ging altijd graag naar de kelder. Daar lag het hout opgeslagen waarmee we in de keuken stookten. Ik

bouwde daar een kerk van en ging dan midden in een cirkel van hout staan om mijn preken te houden. Toen mijn moeder me een keer vroeg wat ik eigenlijk aan het doen was, zei ik alleen: ‘Stil, ik ben een Italiaanse pastoor en ik hou net een mis.’ Mijn moeder begreep er niets van. In die tijd hadden we niets met de kerk te maken en ik had als jongetje van vier nog nooit van een Italiaanse pastoor gehoord. Misschien was dit een herinnering uit een eerder leven, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen.

Later, op school, had ik nog een andere vaste spirituele begeleider. Hij heette Hanspi. Hij ging met me mee naar school, omdat ik daar niet graag heen ging. Toen ik een jaar of zeven of acht was, realiseerde ik me dat andere mensen Hanspi niet konden zien. Dat merkte ik vooral aan het feit dat mijn medeleerlingen altijd op hem gingen zitten wanneer hij naast me op een stoel zat. Ik begreep daar niets van en ik heb Hanspi met woorden en vuisten vurig verdedigd. Gelukkig weten mijn onderwijzers dit gewoon aan mijn al te grote fantasie.

Ook in de trein moest ik de passagiers die naast me wilden gaan zitten steeds weer duidelijk maken dat die plaats niet vrij was omdat Hanspi daar zat. De reacties varieerden van gelach tot niet-begrijpend hoofdschudden. Maar ik heb mijn Hanspi altijd verdedigd, zo nodig met geweld. Ik kon toen niet begrijpen waarom de mensen zo onbeschoft tegen hem deden.

Andere opvallende ervaringen kan ik me niet herinneren. Ik weet alleen dat Hanspi, en later Zoey, altijd bij me was. Maar, zoals gezegd, dat was voor mij normaal en niets bijzonders. Zo, dat was het uitstapje naar mijn kinderjaren.

Op een dag, toen ik net bij Rahel was, kwam haar moeder naar ons toe. Ze vertelde over een vrouw die een kringloopwinkel had in ons dorp en die naar men zei ook helderziend